

Денътъ тукъ бѣ разпрѣдѣленъ точно на часове: работа, обѣдъ, пакъ работа до късна вечеръ, вечеря и сънь. Тукъ нѣмаше врѣме за разходка. Тукъ хората не знаяха какво е това увеселение — театъръ. Тѣ неможаха да дишатъ чистия въздухъ . . . а дишаха непрѣстанно задушния фабриченъ въздухъ. Лицата имъ бѣха изпити, жълти и постоянно кашлѣха . . . Така течеше животътъ на тѣзи хора въ прѣдградието. Съ работа, лишения и тежкъ трудъ се мжчатъ да достигнатъ това, което хората наричаха щастие.

3. Лина.

Вечеръ, когато слънцето се скриваше задъ позлатенитѣ хълмове и мрака се спущаше надъ полето, когато високитѣ фабрични кумини потъмнѣваха и се изгубваха въ тъмнината, а въ храсталака славея подѣмаше своята страдна пѣсень, тогазъ отъ фабриката бързо излизаше една жена и тичаше съ боситѣ си крака къмъ прѣдградието. Това бѣ Лина.

Отъ малка още Лина изпита горчивината на живота. Майка ѝ умрѣ и я остави пеленаче, а баща ѝ единъ день донесоха цѣлъ почернѣлъ, прѣмазанъ съ разкървавена глава и гърди. Въ каменовжглената мина бѣ станало срутване на единъ пласть и той бѣ станалъ жертва. Отъ тогазъ Лина остана сираче. Тя расте безъ да знае що е това майчина прѣгрѣдка, безъ да знае какво е майчина цѣлувка. До седемнадесетата си година тя не видѣ нито единъ радостенъ день. Войната ѝ донесе още едно нещастие. Тя дълго очаква мжжа си да се завърне отъ бойното поле, но той не дойде. Тя плака, разпитва войницитѣ, но нищо не можа да научи. И тя остана съ двѣ-годишното си момченце и започна борба съ тежкия животъ.